

PEKKA ERVASTIN PUHE ESOTEERISESSA KOKOUKSESSA 28.3.1929

Veljet!

Jeesus Kristus on sanonut ja antanut meille neuvon: ”Älkää kaatako uutta viiniä vanhoihin leileihin, sillä vanhat leilit voivat antaa makunsa uudelle viinille tai mennä rikki, niin että kallis viini juoksee maahan.” – Mikä on se viini, josta Jeesus puhuu, sen jokainen esoteristi tietää, sillä onhan Jeesus Kristus itse sanonut: ”Minä olen totinen viinipuu, ja te, jotka olette minun opetuslapseni, olette sen viinipuun oksia.” Teidän pitää olla tämän todellisen viinipuun oksia”, ja se merkitsee, että kun se viini siis Kristuksesta virtaa meihin, niin meidän on katsottava, että me emme ole niinkuin vanhat leilit, johon tämä viini juoksee. Ja leili, josta tässä on kysymys, on silloin meidän astralis-mentaalinen ruumiimme: sitä nimitämme yhdellä nimellä myös vain astraliruumiiksi, mutta kun tarkemmin tahdomme sitä okkultisesti määritellä, voimme sanoa astralis-mentaalinen ruumis. Se on se leili, johon Kristuksen viini on kaadettava. Tämä leili ei saa olla vanha, se merkitsee, että tämä meidän astralis-mentaalinen ruumiimme, käyttövälineemme, verhomme, ei saa olla jäykistynyt vanhoihin muotoihin, ei saa olla täynnä ennakkoluuloja, ei liian kiinteiden opinkappaleiden ja dogmien määräämä, rajoittama, sen täytyy olla plastillinen, niin notkea, että se ei aavista ennakolta mitään muotoa viinille, joka siihen kaadetaan, vaan että se itse ottaa kuin uuden muodon, kun viini siihen kaadetaan. Meidän täytyy hyvin varoa, ettei meillä ole mitään ennakkoluuloja tunteissa ja ajatuksissa. Meillä ei saa olla semmoinen mentaaliruumis, joka epäilee liian paljon, meidän täytyy olla tunneruumiissamme auki kaikelle kauniille ja hyvälle, meidän täytyy osata tunneruumiissamme ihastua kaikesta kauniista ja totuudesta,

me emme saa olla tunneruumiissamme semmoisia, ettemme osaa tuntea ihastusta, liikutusta totuuden, hyvyyden ja kauneuden edessä, vaan meidän täytyy olla niin herkkiä, että se todella osaa väreillä uuden viinin mukaan.

Tämä Kristuksen uusi viini on kaikkea, mitä me voimme kuvitella kaunista, hyvyyttä, totuutta, se on itse hyvyys, kauneus, totuus. Sentähden meidän ei pidä olla tässä astralismentalisessa ruumiissamme ahdasmielisiä siinä määrin, että me pelkäisimme jotain, että sanoisimme vanhojen dogmikäsitysten mukaan: tuo on väärää, huonoa. Meidän tulee aina olla auki hyvyydelle, kaikelle kauniille, että osaisimme tuntea riemua sisässämme. Valkoinen Veljeskunta odottaa meiltä, että meidän käyttövälineemme olisi puhdas, valoisa, mutta että siinä piilisi kaikki taivaankaaren kauniit, ihanat värit, että me osaisimme väreillä aina, kun kuulemme, tunnemme jotain ikuista, totuutta, hyvyyttä. Meidän täytyy tulla sydämessämme liikutetuiksi, kun näemme hyvyyttä, kun joku ihminen on hyvä toiselle, kun näemme, että rakkautta ja anteeksiantoa on maailmassa. Meidän täytyy osata tuntea jumalallista liikutusta, ei pysyä kovina, kylminä, välinpitämättöminä.

Tämä uusi viini, jota Kristus on alkanut kaataa ihmiskunnan aivoihin, vaatii niin elävää, voimakasta, puhdasta ja pyhää, niin joustavaa, niin plastillista tunne-ajatusruumista meissä. Sentähden meidän esoteerinen työemme on aina kohdistuva juuri siihen, että me puhdistamme tunneruumistamme kaikista itsekkäistä tunteista ja ajatuksista, jotka estävät meitä näkemästä hyvää ja kaunista, että vapautamme tunneruumiimme semmoisesta, joka rajoittaa hengen vapautta.

Jos me katselemme meidän teosofisen liikkeemme historiaa sisästä päin, niin näemme, kuinka kaikki tähtää juuri siihen selvään tarkoitukseen: ihmisminä, ihmishengen, vapautuminen totuuteen, hyvyyteen ja kauneuteen. Te muistatte, että 1700-luvulla oli täällä länsimailla kolme

lähettilästä Valkoisen Veljeskunnan puolesta, kreivi Saint-Germain, Alessandro Cagliostro ja Franz Anton Mesmer. Nämä kolme tekivät työtä, minkä voivat. Silloin ei ollut mahdollista tehdä työtä julkisesti samalla tavalla, kuin nyt. Franz Anton Mesmer oli ainoa, joka oli saanut osakseen tehdä työtä ainakin puoli julkisesti, hän Parisista alkaen koetti herättää maailman huomiota mesmeristisillä kokeillaan, parantaa ihmisiä mesmeristisesti. Ja me tiedämme, kuinka hän alkoi herättää suurta huomiota, mutta silloin Ranskan Akatemian puolesta leimattiin hänen työnsä suureksi humbugiksi. Viime vuosisadalla mesmerismi on esiintynyt hypnotismin ja suggestionin nimellä. Taas kreivi Saint-Germain ja Cagliostro, jotka olivat paljon korkeampia okkultisteja, kuin Mesmer, eivät voineet tehdä julkista työtä, vaan koettivat työskennellä niissä piireissä, jotka olivat ennakoita määrätty ottamaan vastaan suurempaa valoa, nim. vapaamuuraripiireissä. Cagliostro koetti panna toimeen egyptiläistä vapaamuurariutta Parisissa, ja se onnistui hänelle, vaikkakin myöhemmin tämä hänen egyptiläinen vapaamuurarisysteeminsä hävisi. Kreivi Saint-Germain koetti myös vapaamuurariudessa toimia, mutta vaikutti myös yksilöllisesti vallassa oleviin henkilöihin, sillä oli sanottu, että ihmiskunta kulki vaikeaa aikaa kohti ja se ei ollut vältettävissä muuten, kuin että yläluokkalaiset olisivat huomanneet ja tahtoneet parantaa maailman tilaa. Mutta tämä työ ei onnistunut, ja sitten seurasi Ranskan vallankumous, Napoleonin ja monet muut sodat. Mutta hyvin paljon hyvää saatiin aikaan, sillä viime vuosisata oli kuin loistava, aurinkoinen päivä verrattuna edellisiin vuosisatoihin. Kansat nousivat itsetietoiseen vapauden pyrkimykseen.

Kun sitten viime vuosisadan loppupuolella oli aika tehdä uusi yritys Valkoisen Veljeskunnan puolesta, silloin oltiin koko lailla eri mieltä Valkoisessa Veljeskunnassa, sillä vaikka tiedettiin, että oli tehtävä yritys ihmiskunnan valistamiseksi,

niin länsimaalaiset mestarit, siis ne, jotka olivat länsimaalaisessa ruumiissa saavuttaneet adeptiuden, olivat vastaan, sillä he pelkäsivät, että eurooppalainen ihmiskunta oli hyvin mädäntynyttä, ei ollut toivoa sen pelastumisesta, ei sitä voinut paljonkaan auttaa. Silloin oli Valkoisessa Veljeskunnassa kaksi itämaalaista adeptia, Moria ja Kuthumi, jotka ajattelivat, että pitää sittenkin yrittää. Ja se ottivat itse työn johtaakseen. Ja luonnollisesti, kun sellainen päätös tuli, eivät toisetkaan mestarit olleet vastaan, vaan taipuivat ja sanoivat: ”tietysti me sitten teemme, mitä voimme ja autamme”. Mutta siellä oli myös eurooppalaisten puolesta ajatus, että olisi odotettava kahdennetakymmenettä vuosisataa, sillä näkyi selvästi, että ihmiskuntaa odotti vuosisadan vaihteessa vaikea aika, luultavasti tulisi sotia ja vallankumouksia, ja kokemus osoitti, ettei niitä voinut välttää ja siksi olisi paras odottaa. Ja Salaisessa Veljeskunnassa juuri Ruusu-Ristin Korkein Neuvosto oli sitä mieltä. Mutta, niinkuin sanottu, nuo kaksi itämaalaista jäsentä oli sitä mieltä, että oli yritettävä jotain ja jos mahdollista, saada sodat estetyiksi. Ja heillä oli tiedossa sielu, joka syntyisi viime vuosisadalla ja jota voitaisiin käyttää. Hän oli madame Blavatsky, joka syntyi 1831 ja oli alusta lähtien varsinkin oman mestarinsa, Morian, valvonnan alainen. Ja kun hän oli suostunut siihen, että hän tekee tuommoisen yrityksen viime vuosisadan loppupuolella, silloin hän joutui paljon yhteyteen egyptiläisen looshin kanssa, joka on vanha Ruusu-Risti-looshi, vaikka sitä on nimitetty Luksorin veljeskunnaksi. Se Luksorin veljeskunta oli Madame Blavatskyn auttaja ja inspiroiija, ja Serapis Bey, joka oli sen veljeskunnan jäsen, otti johtaakseen ensimmäistä työtä. Kun madame Blavatsky oli tullut Pariisiin 1873 koetettuaan ensin Kairossa perustaa seuran, josta ei tullut mitään, hän Parisissa joutui kummallisen selkkauksen alaiseksi. On veljeskuntia, joilla on toiset tarkoitukset, kuin Valkoisella Veljeskunnalla, on harmaita ja mustia voimia ja muitakin, mutta juuri nämä

harmaat veljet koettavat mielellään estää Valkoisen Veljeskunnan työtä. Kun siis madame Blavatsky tuli Pariisiin, oli Euroopassa kokous osaksi harmaiden veljien, osaksi fyysillisten veljien, jesuiittojen, kesken. Tämä jesuiittaveljeskunta palvelee Rooman kirkkoa, hengen valtaa maailmassa, ei hengen valtaa kauniissa merkityksessä, vaan hengen maallista valtaa, uskonnon, teologian maallista valtaa. Paavit ovat aina sanoneet: jumalanvaltakunta on tämä kirkko, ja se toteutuu sitä myöten, kuin paavilla on valtaa. Ja jesuiittaveljeskunta on asettunut tämän aatteen palvelukseen, se vastustaa Valkoisen Veljeskunnan yrityksiä, ja sitä auttavat aina erityiset astraliset veljeskunnat. Ja v. 1893 pidettiin hyvin okkultinen kokous harmaiden veljien kesken ja yritettiin okkultista temppua, joka olisi lyönyt madame Blavatskyn työn kokonaan. He yrittivät vangita madame Blavatskyn sielun okkultiseen vankeuteen, ja se on sitä, että silloin madame Blavatsky itse huomaamattaan, jos hän olisi siihen joutunut, olisi ajatuksillaan ja tunteillaan tullut palvelleeksi jesuiittain ihanteita ja päämääriä. Hän olisi silloin vain tehnyt psyykkisiä temppuja, jotka olisivat estäneet ihmisiä nousemasta puhtaaseen hengen maailmaan. Niin olisi madame Blavatskyn käynyt, jollei hänen mestarinsa olisi edeltäkäsintä aavistanut. Ja siihen viittaa Moria yhdessä kirjeessään, vaikkei hän selitä asioita näin. Hän sanoo: ”Muistakaamme, madame Blavatsky ei ole aivan täydellinen ihminen, kuten te muut, hän ei ole täydellisesti vastuunalainen temperamentistaan: hän voisi hillitä kuumaa, venäläistä vertaan, jos hän olisi tavallinen ihminen, jos emme olisi ottaneet yhtä hänen prinssiippiään luoksemme Himalajan Looshiin, Tibetissä.” Se oli tietysti madame Blavatskyn korkeampi Minä tai osa siitä, joten hänen oli hyvin helppo antaa ruumiinsa mestarien käytettäväksi. Ja se, että hänen korkeampi Minänsä oli Tibetissä mestarien luona, pelasti hänet noiden harmaiden veljien tempuista, sillä mestarit olivat tilaisuudessa suojelemaan häntä. Hän oli yhtämittäisessä

kuin telephoni-yhteydessä mestarien kanssa, joka olisi ollut mahdotonta, ellei osa hänestä olisi ollut mestarien luona. Siten hän saattoi suorittaa työnsä, joka oli tuo vapauttava työ. Ihmiset eivät voi vapautua vanhoista leileistä, kaikista vanhoista ennakkoluuloista ja opeista ja maailmankatsomuksista, jollei heille opeteta jotain suuria totuuksia, jotka eivät silloin muodostu heille uudeksi totuudeksi, mutta auttavat heitä repimään vanhat ennakkoluulot, että Kristuksen viini voi heihin virrata. Nämä teosofiset opit herättävät meitä, ne on annettu meille sitä varten, että oppisimme itse ajattelemaan, että me emme olisi kiinni vanhoissa ennakkokäsityksissä, vaan oppisimme itse punnitsemaan kaikkea. Sitä aina teroitettiin alkuaikoina.

Madame Blavatsky kuoli 1891. Teosofinen Seura oli perustettu v. 1875, siis 16 v. ennen, ja $16 = 4 \times 4$, joka on kabbalistinen luku ja myös $1 + 6 = 7$, joka on pyhä luku. Madame Blavatsky olisi voinut elää tämän vuosisadan loppuun, mutta hän ei saanut tarpeeksi lämmintä kannatusta ystäviensä puolelta, ja koska luku 7 oli täyttynyt, katsoi mestari parhaaksi antaa hänen fyysisesti kuolla. Ja Teosofinen Seura joutui eversti Olcottin alaiseksi. Hänen aikanaan Teosofinen Seura muodostui varsinaisesti seurakäsitteeksi, ja seurana se oli hyvin kaunis ja ylevä, mutta kun hänen rinnallaan olivat johtavat okkultistit, mrs. Besant ja mr. Sinnet sekä myöhemmin Leabeater, niin alkoi esiintyä erinomaisen paljon psyykkisiä kokemuksia ja näkemyksiä astralis-mentalisesta maailmasta, niin paljon, että kun me tutkimme tarkasti teosofisen liikkeen historiaa sen kirjallisuudesta, niin huomaamme, kuinka poikettiin tärkeissä kohdin mestarien opetuksista. Eversti Olcott omana elinaikanaan osasi estää näiden uusien näkemysten tulemasta vaarallisiksi, joten tuo seura pysyi koko lailla vapaana ja ihanana seurana hänen eläessään. Hän kuoli v. 1907, joten oli kulunut 16 v. madame Blavatskyn kuolemasta. Oli kuin kohtalon määräämä, että tuommoiset periodit piti olla,

tuntuu, kuin olisi ollut tuommainen jakso käynnissä. Ja kun eversti Olcott oli kuollut, niin kaikki psyykkiset virtaukset pääsivät Teosofiseen Seuraan. Mrs. Besant pääsi nyt presidentiksi. Eversti Olcott oli ollut kovasti sitä vastaan, sillä ollen vapaamielinen ja ennakkoluuloton ihminen hän näki, että siitä voisi koitua psyykkistä vaaraa, mutta sitten kuolinvuoteellaan hän muutti mielensä ja sanoi: ”Mestari sanoo: valitkaa mrs. Besant presidentiksi.” Ja niin mrs. Besant aivan kuin mestarien määräämänä valittiin Teosofisen Seuran presidentiksi. Ja kaikesta huolimatta mrs. Besant oli ihmeellisin teosofi, mitä saattoi olla, ja Teosofinen Seura alkoi mennä suuresti eteenpäin, niin että maailma käänsi huomionsa siihen ja siitä tuli kunniakas seura. Mutta yhä enemmän vuosien kuluessa tuli huomio käännettyksi psyykkisiin asioihin, kuolemanjälkeisistä asioista tuli toinen käsitys, kuin mitä mestarit olivat opettaneet, ja kirkollisista ja hierarkisista asioista opetettiin uutta ja sanottiin, ettei madame Blavatsky silloin tiennyt niistä niin selvästi, eikä kaikesta saattanut puhua, vaikka olisi tiennyt. V. 1903, siis ennenkuin mrs. Besant tuli presidentiksi, kirjoitin näistä asioita erääseen ruotsalaiseen aikakauskirjaan. Kun suuri menestys seurasi Teosofista Seuraa ja sen työtä, ei jäsenten huomio kiintynyt niihin asioihin, se oli heistä vaan luonnollista. Mrs. Besant jäi suureksi auktoriteetiksi.

Kun Ruusu-Risti oli täällä perustettu, olin odottavalla mielellä ja muistan sanoneeni kahdelle esoteristille, kun junassa menimme täältä Oulunkylään, että on mahdollista, että kun 16 v. Teosofisen Seuran perustamisen jälkeen madame Blavatsky kuoli ja sitten 16 v. kun hänen kuolemastaan oli kulunut, kuoli Olcott ja nyt – oli nim. v. 1923 – oli kulunut 16 v. eversti Olcottin kuolemasta, niin voisiko olla niin, että nykyinen johtaja, mrs. Besant tai Leadbeater kuolisi. Mutta ei niin tapahtunut, vasta perästäpäin huomasi, mitä tapahtui. Tapahtui nim. se, että painosta julkaistiin mestarien kirjeet,

jotka oli kirjoitettu mr. Sinnett'ille, ja ne kirjeet ovat minusta ja kenestä tahansa kuin kuoleman isku kaikelle sille, joka perustui psyykkiseen näkemykseen ja kokemukseen. Nyt kaikkia kutsutaan arvostelemaan ja ajattelemaan, mikä teosofinen liike on. Teosofinen liike astui uuteen vaiheeseen. Ihmistä ei saa kasvattaa niin, että harmaat veljet voisivat vaikuttaa hänen käyttövälineeseensä. Kun alamme kasvattaa itseämme, silloin avaamme ikkunat näkymättömään maailmaan päin, ja jos meidän kasvatuksemme ei perustu siihen moraaliiin, joka on Kristus, niin nämä veljet astralisesti voivat vaikuttaa meihin ja painaa niitä nappuloita meissä, jotka tekevät meistä liian tuomitsevia, ennakkoluuloisia, dogmi-ihmisiä, että katsomme alta kulmin toisten ihmisten hommia. Semmoisten vaarojen alaisiksi voimme joutua, jollemme mietiskelyssämme tarkasti pidä kiinni siitä moraalista, niistä ihmeellisistä, uusista näköaloista, joita Jeesus Kristus antoi, joita Buddha ja kaikki viisaat ovat antaneet, mutta kaikkein selvimmin Jeesus Kristus. Hänen koko siveellinen kantansa, käskynsä, on ainoa turva kaikille esoteristeille ja okkultisteille, nyt ja aina. Me emme tahdo joutua okkultisten vaarojen alaiseksi, ja mikään muu ei voi meitä pelastaa niistä, kuin Jeesuksen Kristuksen hyvin luotettava, hyvin inhimillinen, mutta hyvin luja käsi.